

بزرگ‌ترین شهاب‌سنگ قرن پیدا شد

این سنگ آسمانی در روز 15 فوریه / 27 بهمن پارسال در دریاچه چبارکول در مرکز روسیه سقوط و حفره‌ای 6 متری در یخ‌های سطح دریاچه ایجاد کرده بود.

پس از هفته‌ها تلاش، غواصان توانستند تکه‌ای نیم تنی از سنگی آسمانی را که زمستان گذشته بر فراز منطقه چلیابینسک در روسیه منفجر شده بود، در عمق 13 متری دریاچه چبارکول بیابند. این سنگ آسمانی در روز 15 فوریه / 27 بهمن پارسال در دریاچه چبارکول در مرکز روسیه سقوط و حفره‌ای 6 متری در یخ‌های سطح دریاچه ایجاد کرده بود. دانشمندان می‌گویند که این بزرگ‌ترین قطعه یافت‌شده از این شهاب‌سنگ تاکنون است.

در روز جمعه 15 فوریه 2013 / 27 بهمن 1391 یک سنگ فضایی به قطر 17 متر و وزن 10 هزار تن وارد جو زمین شد و پس از سوختن در آسمان مناطق مرکزی روسیه، در ارتفاع حدود 30 کیلومتری زمین با انرژی صدها برابر انفجار اتمی هیروشیما منفجر شد. انرژی این انفجار به قدری بود که پنجره‌ها را شکست، به ساختمان‌ها آسیب رساند و بیش از هزار نفر زخمی برجا گذاشت.

تصاویر زنده تلویزیونی از ساحل دریاچه چبارکول نشان داد که گروهی از غواصان، این سنگ 1.5 متری را ابتدا در یک پوشش مخصوص پیچیده، آن را روی صفحه‌ای فلزی قرار داده و سپس از آب بیرون کشیدند. در جریان بیرون کشیدن شهاب‌سنگ از اعماق دریاچه، این سنگ به سه تکه تقسیم شد. پس از آن که سنگ به ساحل کشیده شد، بر روی یک ترازو قرار داده شد تا وزن آن مشخص شود؛ اما ترازو تحمل وزن آن را نداشت و وقتی به وزن 570 کیلوگرم رسید، شکست!

دکتر کارولین اسمیت، مسئول بخش شهاب‌سنگ‌های موزه تاریخ طبیعی لندن، با بررسی ویژگی‌های شناخته شده‌ای نظیر پوسته همجوشی و رگماگلیت‌ها که در تصاویر آشکارند، تایید کرده که این سنگ، یک شهاب‌سنگ است.

او در مصاحبه با بی‌بی‌سی گفت: «پوسته همجوشی وقتی شکل می‌گیرد که شهاب‌سنگ در حال گذر از جو زمین تبدیل به یک گلوله آتش می‌شود. سطح خارجی چنان داغ می‌شود که سنگ را ذوب کرده و یک پوسته تیره شیشه مانند شکل می‌دهد که ما نام پوسته همجوشی به آن می‌دهیم. رگماگلیت‌ها فرو رفتگی‌هایی هستند شبیه فرو رفتگی اثر انگشت روی گل که بر روی سطح شهاب‌سنگ دیده می‌شوند».

سرگی زاموزدرا، استاد دانشگاه ایالتی چلیابینسک، در مصاحبه با اینترفکس گفت: «آزمایش‌های اولیه نشان می‌دهند که این واقعا بخشی از شهاب‌سنگ چلیابینسک است. اگر قرار باشد ده تا از بزرگ‌ترین شهاب‌سنگ‌های یافت شده در کل تاریخ را فهرست کنیم، قطعا این سنگ در میان آنها قرار می‌گیرد».

پیش از این چندین عامل سبب اختلال در ماموریت غواصان شده بود. یکی از آنها این بود که سنگ به جای عمق 6 یا 8 متری که پیش از این تصور می‌شد، در عمق 13 متری قرار داشت.

یک شبکه خبری گزارش داد که غواصان پیش از این، بیش از 12 قطعه سنگ مشکوک دیگر را از این دریاچه بیرون کشیده بودند.

ولی بررسی‌های آزمایشگاهی مشخص کرد که تنها چهار یا پنج قطعه از این سنگ‌ها، واقعا متعلق به این شهاب‌سنگ هستند.